

tige Burchtplein over met zijn wit-marmeren fontein, de Anderchemsche poort door en de Poortstraat en dan naar de Oude Haven, met de pracht der gevelen, die langs de Kaaimuren rijzen, de hooge gevelen der statige woningen, eenmaal gebouwd door de beheerders der Oost-Indische Compagnie. En dan komen de beide menschen, tusschen wie geen enkel woord gesproken wordt, aan dat fraaie oud-Hollandsche renaissance huis, met de vergulde fries en op de hoeken de drie kleine vrouwenfiguren, de Voorspoed, de Welvaart, en de Gerechtigheid, die zinnebeeldige voorstelling geven aan den vroegeren bloei van de stad, het huis van den uitermate geachten secretaris van Loftinge.

Eén voorwerp vindt de kamerbewaarder, die zijn delikate plichten tegenover de heeren verstaat, nog ongeschonden in van Rupelmonde's zak: zijn huissleutel. En zoo schrijden de beide mannen, even later over de vachten der loopers, en langs de pracht der schilderijen, en Philipse tilt hem de trap op, naar boven, en opent de deur, die hij meent dat de werkkamer van den secretaris ontsluit. Maar aldra bemerkte hij, dat hij zonder het te weten zijn heer geleid heeft naar een eigenlijker bestemming. Onder een hoogen troonhemel strekt het reusachtige in tweeën verdeelde gebeeldhouwde ledikant zich uit, dat tot rustplaats diende voor den secretaris en zijn echtgenoot. Hagelblank spreiden de lakens en de hooge oorkussens zich uit over de reusachtige ruimte. — Het is geheel voor den secretaris, want mevrouw was aan den avond van den vorigen dag naar 's Gravenhage afgereisd.

De heer Philipse sluipt op zijn teenen het huis uit, en wandelt langs het fraaie gebouw, dat op zijn fries de zinspreuk draagt: „Nil desperandum Deo duce,” naar het stadhuis terug, met het blijde bewustzijn, den eenigen man in Loftinge in zijn macht te hebben, die hem met verachting weerstreefde.

Maar in het reusachte bed daar ligt, in het gedempte licht, dat door de gesloten gordijnen zeeft, — een oude man, met een smartelijken trek om de lippen, — men zou haast wanen, dat hier een doode was, wanneer de adem niet zoo hevig ging.

VIII

Nu moet ik u iets gaan vertellen over de raadszaal van Loftinge. Het is een zaal, die heelemaal op het Verleden van deze Stem hebbende Stad is ingericht.

Een zaal met gebrandschilderde vensters, waarin de wapens en emblemen van de stad en de figuren harer vroedschapsleden van de Middeleeuwen af, staan uitgebeeld. — De binnenzijde van de zaal is geheel met donker eikenhout beschoten, en van donker eikenhout zijn ook de omwandingen van de ruimte, waar de raadsleden plaats nemen; rijen van zitplaatsen in eiken-